

Arrest

nr. 198 521 van 24 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 november 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 november 2015 en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 20 april 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 12 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, H(...) M(...) M(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en minderjarig te zijn. U werd 16 - bijna 17 - jaar geleden geboren in het dorp Deh Naw, district Guldara, provincie Kabul. U ging naar school en hielp uw vader met zijn werk als kleermaker. U woonde er met drie families in één huis: uw ouders, broers en zus, uw tante (zus van uw moeder) en haar gezin en de tante van uw moeder en kinderen. Beide tantes werkten voor de politie. Uw tante bij Binnenlandse Zaken en uw groot tante in de vrouwengevangenis van Kabul.

Jullie kregen af en toe bezoek van neven van uw vader uit de provincie Logar. Ze bleven dan enkele nachten en vertrokken weer. Op een nacht waren er twee onbekenden meegekomen. Ze sliepen allen op uw kamer. 's Avonds zeiden ze je dat je de volgende keer met hen mee moest gaan. U dacht dat ze wilden picknicken of iets in dat genre.

Enkele dagen later zag u W. M. [...] - uw vaders neef - in een auto. Hij wenkte u en vertelde u die avond de deur open te laten. Ze zouden rond middernacht aankomen. U vertelde dit aan uw vader en tantes. Uw vader had al een vermoeden dat de neven voor de taliban werkten, maar nu was hij er zeker van. Uw tante en groot tante besloten naar Kabul te gaan. Uw vader en zijn gezin bleven om extra informatie over de taliban-neven te krijgen.

Die nacht kwamen ze langs. U verborg zich omdat u vreesde door hen meegenomen te worden. Toen uw vader zei dat de tantes en zijn zonen er niet waren, sloegen ze hem. Uw moeder begon te schreeuwen waardoor de burens gealarmeerd waren. De neven vluchtten en de volgende ochtend vonden jullie een dreigbrief voor de deur.

Jullie vertrokken ook naar Kabul waar u bij een andere tante in Kabul kon verblijven. Een week later vluchtten u, uw broer en uw vader weg uit Afghanistan. In Iran zei uw vader jullie alleen verder te reizen. Uw broer raakte u echter ook kwijt toen jullie met de boot aankwamen in Griekenland.

U reisde alleen verder en op 5 november 2015 kwam u aan in België. Diezelfde dag diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten voor: een brief geschreven door uw moeder, een brief geschreven door de man van uw tante, de eigendomsakte van het huis van de man van uw tante, een dreigbrief, een klacht, taskara's van u en uw vader (Afghaans identiteitsdocument) en de politiebadge van uw tante.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u het CGVS onvoldoende hebt kunnen overtuigen van de door u voorgehouden gebeurtenissen. Zo kunnen er een aantal opmerkelijke zaken vastgesteld worden doorheen uw verklaringen. Een eerste bemerking betreft het feit dat uw tantes onmiddellijk besloten het dorp te verlaten, maar dat u en jullie gezin gewoon bleven (CGVS vragen 90, 107, 113). Dat dit was opdat jullie extra informatie over die taliban-neven zouden kunnen verzamelen, is een weinig aannemelijke uitleg, gelet op het gevaar dat jullie liepen. Het is onduidelijk wat jullie precies hoopten te ontdekken door te blijven en die neven te trotseren. Uit uw verklaringen blijkt immers ook dat u hen vreesde en dat u dacht dat u door hen, tegen uw wil in, zou meegenomen worden. Ook het feit dat u zich direct verborg toen ze die nacht kwamen, wijst in die richting (CGVS vragen 99, 114-120). In dit opzicht is het opvallend dat jullie hen gingen opwachten terwijl uw tante en groot tante de situatie ernstig

genoeg achtten om naar Kabul vluchtten. Uit uw verklaringen kan enkel vastgesteld worden dat u en uw broer minstens een even groot risico liepen als uw tantes. Dat jullie desondanks niet de nood voelden om ook te vertrekken voor de neven langs zouden komen, tast de geloofwaardigheid van uw vrees aan. Dat dit was om meer over hen te weten te komen, is bijgevolg weinig waarschijnlijk.

Daarnaast is het opvallend dat u zich weinig tot niets herinnert van wat er zich thuis afspeelde terwijl u zich verborg voor de taliban. U kunt slechts een feitelijke opsomming geven van wat er toen gebeurde. U vertelt dat ze uw vader aanvielen, uw moeder schreeuwde en de burens dan kwamen. Op geen enkel moment slaagt u erin hier vanuit uw eigen belevenis en eigen standpunt over te vertellen. U kunt niet loskomen van dit gestructureerd en wel zeer feitelijk verhaal. Er wordt u gevraagd te vertellen wat u zag, hoorde of opmerkte, maar u blijkt niet in staat te zijn zich die situatie in te beelden en een meer doorleefde beschrijving van de gebeurtenissen te geven. Hierdoor kan er verder getwijfeld worden aan de waarachtigheid van wat er zich toen heeft afgespeeld. Exemplarisch hiervoor is ook dat u over diezelfde nacht nog vertelt dat u sliep. Dat u - na zulke spannende momenten beleefd te hebben - over de resterende nacht niet meer kunt vertellen dan dat u sliep, bevestigt bovenstaande twijfels. Ook het feit dat de taliban ook nog de tijd vonden om in alle commotie een dreigbrief achter te laten, is eerder onwaarschijnlijk (CGVS vragen 121-122). In de dreigbrief staat ook het volgende genoteerd: "[...] and once smuggled away two police women [...]". Dat jullie ooit twee vrouwelijke politieagentes zouden hebben weg gesmokkeld, is niet meteen wat in een brief verwacht kan worden die handelt over een gebeurtenis van slechts enkele uren eerder. Zowel de timing als de inhoud van de brief roepen dus vragen op.

Voorts is het ook frappant dat die twee neven zich op zo'n manier toegang probeerden te verschaffen tot jullie huis aangezien zij eerder al verschillende keren konden blijven slapen zonder dat zij dit in het geheim moesten doen of één of ander excuus moesten verzinnen (CGVS vragen 90, 93-95). Zij hadden gewoon de gangbare procedure kunnen volgen waardoor ze zeker waren dat iedereen thuis zou zijn. Dat zij dit niet deden, valt moeilijk te verklaren. Bovendien hadden ze al veel eerder kunnen toeslaan: ze hadden al in het huis overnacht en hadden ook al eens voor jullie onbekende vrienden meegenomen. De combinatie van die gegevens zorgt ervoor dat er geen logische verklaring kan gevonden worden voor het feit dat zij via u in het geheim toegang probeerden krijgen tot het huis. Dit houdt totaal geen steek.

Verder kunnen er ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de klacht/oproeping die u voorlegt. Volgens u is uw moeder klacht gaan indienen, maar heeft ze een oproepingsbrief gekregen waar haar naam op vermeld staat (CGVS vragen 136-151). Uit de vertaling van die klacht blijkt echter niet dat haar naam vermeld wordt. Het is evenmin duidelijk hoe het komt dat wanneer zij een klacht indient tegen die neven omwille van hun betrokkenheid bij de taliban en hun bedreiging aan jullie (alle drie de families) adres, ze een oproepingsbrief ontvangt. In die oproepingsbrief wordt overigens nergens gewag gemaakt van de betrokkenheid van W. M.[...] bij de taliban. In die brief worden u, uw broer en uw vader opgeroepen W. M. [...] te vinden en naar het politiecommissariaat te brengen om "de zaak uit te klaren". Dit is niet wat verwacht kan worden wanneer het zou gaan om terroristische activiteiten van een bepaald persoon tegen onder meer leden van de eigen politiemacht. Deze oproepingsbrief laat uitschijnen dat het hier om een heel ander soort probleem gaat. Daarenboven ging uw moeder pas op 28 maart 2016 klacht indienen. Dat is bijna een half jaar nadat u Afghanistan verliet (CGVS vragen 77-79). Dat dit kwam doordat zij een vrouw is, en zulke zaken niet alleen kan doen, kan in deze context niet overtuigen. Ze leefde samen met uw broer, de kinderen van uw tantes en de man van uw tante, dat zij desondanks niet de tijd vond om sneller een klacht in te dienen, al dan niet vergezeld van één van haar mannelijke familieleden, valt moeilijk te geloven (CGVS vragen 37-40, 42-43, 47-55). Deze laattijdigheid wijst er eerder op dat de problemen die u voorhoudt zich nooit hebben voorgedaan.

Tot slot kunnen er ook nog bedenkingen geplaatst worden bij de manier waarop u van uw vader gescheiden raakte en alle contact met hem verloor (CGVS vragen 47, 55-58, 69-74). Dat uw vader u en uw broer verder zou sturen richting Europa zonder enige mogelijkheid elkaar nadien te contacteren en te kunnen lokaliseren/terugvinden, is weinig geloofwaardig. Er mag van een vader verwacht worden dat hij er alles aan doet om zijn kinderen een betere toekomst te geven, maar dus ook dat hij er alles aan doet om nadien informatie te kunnen krijgen over het wel en wee van zijn kinderen. Dat hij jullie zonder enige contactgegevens op pad stuurde, is bijgevolg volstrekt onwaarschijnlijk. Ook het feit dat jullie doorheen de hele reis geen contact hebben opgenomen met het thuisfront - bijvoorbeeld via het telefoonnummer van de oom - zelfs niet nadat jullie gescheiden werden van jullie vader, is moeilijk voor te stellen. Dat jullie geen eigen GSM hadden, is hiervoor geen voldoende excuus aangezien jullie makkelijk de GSM van iemand anders hadden kunnen lenen of onderweg elders hadden kunnen

bellen. Uit uw verklaringen blijkt niet dat jullie zoiets hebben geprobeerd. Dit ondergraaft de door u voorgehouden feiten. Dat er in verband met het contact met uw familie iets vreemds aan de hand is, wordt verder onderbouwd doordat u bij uw registratie als minderjarige door MINTEH op 05/11/2015 verklaarde dat u afkomstig was van de wijk Khairkhana in Kaboel, en dat uw moeder, broer en zussen ook daar wonen (CGVS vragen 47-50). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u dit nooit gezegd te hebben. Op de vraag hoe het komt dat dat zo genoteerd staat, kunt u geen beter antwoord formuleren.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen: zij zijn een aanduiding van uw identiteit en herkomst waaraan niet getwijfeld wordt door het CGVS. Ook aan het werk van uw tante wordt niet getwijfeld. De driegbrief is een met de hand geschreven document wat door eender wie, eender waar en eender wanneer kan opgesteld zijn. Dit geldt ook voor de brieven van uw moeder en oom. Bovendien kunnen deze brieven bezwaarlijk beschouwd worden als objectieve documenten. Dergelijke documenten hebben pas bewijswaarde wanneer hier geloofwaardige verklaringen mee gepaard gaan. Overigens kunnen dergelijke documenten makkelijk aangekocht of via corruptie verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Hun bewijswaarde is überhaupt maar zeer gering (zie informatie CGVS, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld. U hebt er familie (verschillende tantes) en uw moeder, broer en zussen wonen er ook nog steeds (CGVS vragen 47-50). Bovendien woonden jullie eerder ook al samen in hetzelfde huis waardoor er mag aangenomen worden dat u deze keer ook kan rekenen op wederzijdse solidariteit.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflict-gerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 12, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "de zorgvuldigheidsverplichting", van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 20 van "het herschikte kwalificatierichtlijn", van de artikelen 4 en 14 van "het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS" (de verzoekende partij bedoelt wellicht het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen), van "artikel 3 EVRK" (de verzoekende partij bedoelt wellicht artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991), van artikel 24, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en van artikel 22bis van de Grondwet.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"4.1.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen toegekend worden.

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2.

- 4.2.1.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

- 4.2.2.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

Uit verder uiteengezette zal blijken dat geen afdoende verwijzingen zijn naar de individuele situatie en bepaalde essentiële aspecten van de geuite vrees van verzoeker.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden

4.3.

- 4.3.1.

Verzoeker is een niet-begeleide minderjarige. Verzoeker zijn extreem kwetsbaar profiel staat onomstotelijk vast.

a)

Hoewel er geen juridische definitie van kwetsbaarheid bestaat, dient opgemerkt dat asielzoekers in het algemeen reeds een kwetsbare groep vormen en de minderjarige kinderen hierbij een extra kwetsbare groep vormen.

Er zijn verschillende bepalingen dewelke de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden.

Artikel 20 lid 3 van de herschikte kwalificatierichtlijn definieert de groep kwetsbare problemen als volgt:

"(...) Minderjarigen, niet begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld."

Verder verplicht hetzelfde artikel de lidstaten om bij de beoordeling en de besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvragen de specifieke situatie van kwetsbare personen in overweging te nemen.

Ook de vreemdelingenwet kwalificeert niet begeleide minderjarigen als kwetsbare profielen

"de begeleide als de niet-begeleide minderjarige, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstiger vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan"

b)

De asielinstanties zijn verplicht deze kwetsbaarheid in overweging te nemen.

Artikel 4§1 van het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS bepaalt als volgt.

" de ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep. "

Hoewel verzoeker een uitermate kwetsbaar profiel heeft, is dit niet afdoende in overweging genomen.

De beslissing zou een beslissing kunnen zijn dewelke in hoofde van een volwassen persoon is genomen. Ondanks het kwetsbare profiel van verzoeker wordt een ontzettend hoge vervolgingsdrempel geëist.

- 4.3.2.

Verzoeker is als een minderjarige alleen op de vlucht moeten slaan en behoort –zoals reeds opgemerkt hierboven- tot één van de meest kwetsbare groepen in de asielprocedure.

In dit verband is het beginsel van het hoger belang van het kind een algemeen expliciet beginsel, dat over heel de procedure toepasbaar moet zijn.

Hoewel het hoger belang in verschillende verdragen en wetsbepalingen wordt gewaarborgd, lijkt het hoger belang in huidige beslissing niet overweging zijn genomen.

Verzoeker kan dienstig verwijzen naar onder andere artikel 3 EVRK, artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het artikel 20, lid 5 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn, artikel 22bis van de Grondwet en tot slot artikel 14 van het KB van de procedure voor het CGVS.

Alle bepalingen stellen dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn bij het nemen van elke beslissing en zelfs heel specifieke dat bij het commissaris-generaal het hoger belang van het kind de doorslaggevende overweging moet zijn gedurende het onderzoek.

In casu is het hoger belang nooit in overweging genomen, laat staat dat het een doorslaggevende overweging zou geweest zijn.

Het onderzoek naar het asielrelaas is niet specifiek toegepast op de noden van een minderjarige. Er wordt te veel geëist van verzoeker. De drempel voor het beoordelen van de vervolgingsvrees mag niet zo hoog zijn.

Verder liggen er ook stavende stukken voor van de politieprofiel van zijn tantes. Hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat in de provincie Kabul, aanslagen vooral gericht zijn op hoge profielen zoals overheidsambtenaren, stelt het ook tevens voor als een alternatief.

Het is gekend dat in Afghanistan mensen die voor de overheidsinstanties werken, een risicoprofiel vormen. Verzoeker zou kunnen rekenen op de wederzijdse solidariteit van zijn familie in Kabul volgens het Commissariaat-generaal. Aangezien de tantes van verzoeker bij de politie werken is het niet in het hoger belang van het kind.

Het rechtsbeginsel is op meerdere vlakken geschonden.

- 4.3.3.

Er dient benadrukt dat de vervolgingsdrempel bij een kind lager ligt.

Verzoeker kon gedurende het gehoor zijn dagelijks leven detailleren.

Toch nam het CGVS een beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en van toekenning van subsidiaire besmering met als reden dat zijn recent vluchtrelaas niet kon overtuigen, alsof hij een volwassene was.

Verzoeker is echter de mening toegedaan dat in casu een toepassing moet gemaakt worden van het voordeel van de twijfel, zoals trouwens voorgeschreven in dergelijke dossiers.

UNHCR bepaalt expliciet dat het voordeel van de twijfel ruim moet worden toegepast:

“if the will of parents cannot be ascertained or if such wil is in doubt or in conflict with the will of the child, then the examiner, in cooperation with the experts assisting him, will have to come to a decision as to the well-foundedness of the minor’s fear on the basis of all the know circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt”

(UNHCR, ‘Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under 1951 Conventino and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, §219.

Uit heel het gehoor blijkt duidelijk dat het voor verzoeker niet gemakkelijk is om zaken te onthouden en eenduidige verklaringen af te leggen. De commissariaat-generaal focust zich vooral op de informatie die verzoeker niet weet en gaat volledig voorbij aan de informatie die verzoeker wel heeft.

Dit is echter volledig foutief, rekening houdend met zijn mentale profiel is de kennis van verzoeker niet ondermaats en dient hem op zijn minst het voordeel van de twijfel toegekend te worden.

4.4.

Verzoeker heeft op meerder principes kunnen wijzen die niet werden toegepast.

Nergens uit de beslissing blijkt dat er effectief met zijn kwetsbaar profiel rekening werd gehouden of het hoger belang van het kind en de voordeel van de twijfel in rekening gebracht werden

- 4.4.1. aangaande de onduidelijkheden

(...)

Het Commissariaat-generaal begrijpt niet dat verzoeker ook niet gevlucht is naar Kabul.

Verzoeker heeft reeds verklaard dat zijn vader niet volledig op de hoogte was van de bedoelingen van de neven. Preventief zijn de tantes van verzoeker gevlucht naar Kabul, aangezien ze steeds het doelwit zijn van de taliban. De tantes hadden toen echter nog niet beslist of ze definitief in Kabul zouden blijven of ze zouden terugkeren.. Verzoeker noch zijn vader konden het gevaar inschatten.

- 4.4.2.

(...)

Het kan verzoeker niet kwalijk genomen worden zich niet alles te kunnen herinneren. Opnieuw wordt geen rekening gehouden met de jonge leeftijd van verzoeker die tevens getraumatiseerd is door de gebeurtenissen.

Het trauma heeft als gevolg gehad dat verzoeker geen slaap meer kon vatten. Ook het verdriet om het verlies van zijn broer is nog niet verwerkt.

Aangaande de insinuatie dat verzoeker zich zou verborgen hebben en niet doorleeft zijn verklaring heeft vertelt, slaat niet alleen op de jonge leeftijd van verzoeker, maar tevens ook op het gegeven dat hij voor de gebeurtenissen sliep, dit op de tweede verdieping. Na de gebeurtenissen bekommerde verzoeker zich over de toestand van zijn ouders, maar kreeg geen respons en diende terug te gaan slapen met zijn broers. Het is uiteraard een ouderlijke bezorgdheid om hun kinderen de miserie en de daarmee gepaard gaande trauma te sparen.

De trauma heeft als gevolg gehad dat verzoeker geen slaap meer vatten. Het betreft hier geen niet medewerkingplicht, maar een getraumatiseerd jonge man die onderweg ook het verdriet van zijn broer diende te verwerken.

Aangaande de dreigbrief dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet doelde op de volgende ochtend, maar echter de ochtend na het incident. Het betreft hier een langere periode dat de Commissaris-generaal laat uitschijnen.

Vertaling van dreigbrief volgens tolk N. B. [...] stelt dat de eerste zin van de dreigbrief gaat over het feit dat de tantes zijn weggesmokkeld.

In de tweede zin van dreigbrief staat vermeld of ze "kunnen eens samenzitten om er over te praten".

Tussen eerste en tweede zin staat geen punt. Daardoor staat het woord weg gesmokkeld naast het woord eens. Dan kan je dat verkeerd lezen als weg gesmokkeld eens.

De tolk is ook formeel, er is sprake van het woord eens. Er is geen sprake van het woord ooit.

Op basis van het woord ooit beweert het Commissariaat-generaal dat de timing van de brief vragen oproept. Dit is dus een foutieve conclusie, omdat het gaat over het eens samenzitten en niet over ooit weggesmokkeld.

- 4.4.3. Aangaande de klacht

(...)

Verzoeker is ernstig aangedaan door de bewering van de Commissaris-generaal dat de gebeurtenissen zich niet zouden hebben voorgedaan.

Verzoeker wenst te verduidelijken dat de laattijdige indiening van de klacht buitenom de wil was van moeder. De broer waar de Commissaris-generaal naar verwijst is momenteel 11 jaar. De oom van verzoeker was zelden thuis.

De moeder van M.[...] heeft klacht ingediend kort na de gebeurtenissen met de neven. Toen verzoeker haar vanuit België opbelde met de vraag om bewijsstukken te brengen van deze klacht, is de moeder voor een tweede maal naar de politie gegaan om een bewijsstuk op te vragen van haar klacht.

De politie heeft haar toen die oproepingsbrief meegegeven als bewijs dat ze met het dossier bezig zijn.

De oproepingsbrief is gericht aan de vader van M.[...], aan M.[...] zijn broer en aan M.[...] zelf. De naam van de moeder is niet vermeld. Dit vindt het Commissariaat-generaal echter vreemd. Doch de verzoeker zelf bevestigt dat dit niet vreemd is, maar echter een Afghaans gebruik waar het niet de gewoonte is om de naam van een vrouw op officiële documenten te vermelden. De datum van het document is de datum van de oproepingsbrief, maar niet de datum dat de moeder voor de eerste maal naar de politie is gegaan om klacht in te dienen.

De inhoud van oproepingsbrief is volgens de tolk het volgende: "Gelieve eens langs te komen in verband met de zaak van W. M.[...]. Als W.[...] gevonden wordt, dan gaat de politie de zaak verder onderzoeken."

Er staat niet in de brief dat ze zelf W.[...] moeten vinden en naar het politiecommissariaat brengen.

De Commissaris-generaal is voorbijgegaan aan de inhoud van de brief.

Volledigheidshalve vermeld verzoeker dat de oproepingsbrief een uitnodig betrof na de klacht werd ingediend. De vader en broer van verzoeker werden uitgenodigd voor verdere verklaringen af te leggen, aangaande het ingediende klacht door de moeder van verzoeker. De datum van de oproeping is uiteraard later verstuurd dan de ingediende klachtdatum.

- 4.4.4. Aangaande de verklaring bij de Dienst MINEH

(...)

Het gebeurt zeer frequent dat er bij DVZ of Dienst MINEH iets foutiefs genoteerd wordt, een asielzoeker krijgt dan de kans om op het niveau van het CGVS dit te corrigeren. Echter wordt verzoeker deze kans ontnomen. Hoewel hij de nodige uitleg heeft gegeven voor de vermoedelijke verwarring, blijft het commissariaat-generaal volharden in deze tegenstrijdigheid.

Evident is dit niet alleen kennelijk onredelijk, maar in strijd in alle regels die aanmanen om een asielprocedure van een minderjarige met de nodige omzichtigheid te behandelen.

Verzoeker heeft indertijd contact opgenomen met zijn oom, wiens nummer hij noteerde in zijn broekzak, gekregen van zijn vader. Jammerlijk kon verzoeker geen contact maken met zijn vader, aangezien de Dienst Tracing geen succes heeft boeken bij opsporen. Het kan verzoeker niet kwalijk genomen worden geen poging ondernomen te hebben om zijn vader te contacteren.

Dat verzoeker onderweg geen GSM van iemand anders heeft kunnen lenen verklaart hij als volgt: Het was een barre tocht door bergen , door woestijn, op boot. Het was geen luxe reis. Wie een GSM bij zich had, hield die voor zichzelf. Iedereen zat tijdens de overtocht in moeilijke situatie. Het was ieder voor zich.

Omwille de onzekere toestand van zijn vader, wenst verzoeker geen verklaring te geven over de redenen van zijn contractbreuk. Alles kan misgelopen zijn en verzoeker heeft nog steeds geen nieuws over zijn vader. Het is niet uitgesloten dat de vader van verzoeker Afghanistan gehaald heeft.

4.5.

Tot slot wenst verzoeker nog te wijzen op feit dat de beslissing steunt op familieleden die in Kabul wonen, met als gevolg dat verzoeker daar een langdurig verblijf heeft.

Verzoeker meent dat Kabul hem geen bescherming kan bieden, aangezien zijn tantes bij de Aghaanse politie werken en dus een bewuste doelwit zijn.

Hoe dan ook kan het commissariaat-generaal de nationaliteit van verzoeker niet ontkennen. Het commissariaat-generaal erkent dat verzoeker Afghaan is.

Gelet op het specifiek profiel van verzoeker, had bij het beoordelen van de nood aan bescherming ook moeten gekeken worden naar het risico dat verzoeker zou lopen als minderjarige over algeheel Afghanistan.

a)

Bij bepalen van de subsidiaire beschermingsstatus moet naast het algemeen geweld verschillende andere factoren in aanmerking genomen worden.

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reëel risico voorzien in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Zo moet onder meer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van het geweld op de leven van de burgers en de mate waarin dit geweld de burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten, in overweging genomen worden.

Verder dienen ook andere objectieve elementen in rekening gebracht worden om de na te gaan er een bedreiging ins van de fysieke integriteit van een burger.

Dit blijkt onder meer uit de 'UNHCR Eligibility Guidelines of assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 April 2016'.

Het rapport stelt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan, maar ook andere indicatoren in rekening moeten gebracht worden en dit zowel voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

UNCHR wijst op het belang van deze verschillende indicatoren die in rekening gebracht moeten worden en meer specifiek voor de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst in het rapport omtrent Afghanistan op volgende risicoprofielen:

"Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that children falling under the following categories may be in need of international refugee protection:

a) Children from areas where either AGEs or elements of the ANSF use underage recruitment;

b) Children from social milieus where bonded or hazardous child labour is practised;

c) Survivors and those at risk of violence against children (including sexual and gender-based violence), including children from social milieus where such violence is practised;

d) School-age children, particularly girls;⁴⁵¹ and

e) Children against whose parents the ANSF or AGEs are seeking to exact reprisals, and children who are accused by the ANSF or AGEs or having assisted the opposing party.

Depending on the individual circumstances of the case, they may be in need of international protection on the grounds of their membership of a particular social group, their religion, their (imputed) political opinion, or other relevant grounds.

Asylum claims made by children including any examination of exclusion considerations for former child soldiers, need to be assessed"

UNHCR is de mening toegedaan dat personen met het profiel van verzoeker nood hebben aan een beschermingsstatuut.

Het commissariaat-generaal dient redelijk en eerlijk te zijn. Zij heeft de vervolgingsdrempel in hoofde van verzoeker veel te hoog gelegd.

4.9.

Hoewel de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan zij wel in casu oordelen in volheid van bevoegdheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het Commissariaat-generaal op onredelijke wijze de verklaringen van de verzoeker niet afdoende heeft in rekening gebracht en te snel tot het besluit is gekomen dat er in hoofde van verzoekers geen nood is aan bescherming.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de vluchtelingenstatus, en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

Uiterst ondergeschikt verzoekt de verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de Commissaris-Generaal nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle aangereikte informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd op een grondig onderzoek.”

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. De verzoekende partij preciseert niet hoe artikel 12 van de Vreemdelingenwet, dat, voor wat asielzoekers betreft, hun inschrijving in het vreemdelingenregister voorziet, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr.

163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

Artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

“§ 1. Het gehoor van de minderjarige vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

§ 2. Tenzij de ambtenaar van oordeel is dat de aanwezigheid van andere personen noodzakelijk is om over te gaan tot een adequaat onderzoek vindt, in voorkomend geval, het gehoor van de minderjarige alleen plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de minderjarige, de persoon die over hem het ouderlijk gezag, de bijzondere voogdij bepaald door de Belgische wet, of de voogdij krachtens de nationale wet uitoefent, een tolk, de advocaat van de minderjarige en één enkele vertrouwenspersoon.

§ 3. Om redenen eigen aan het onderzoek van de aanvraag of om vertrouwelijkheidsredenen, kan de ambtenaar zich verzetten tegen de aanwezigheid van de vertrouwenspersoon op het gehoor van de minderjarige.

§ 4. Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag.”

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

(cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395)

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...).”

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door de verzoekende partij eveneens aangevoerd. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

Waar de verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een voogd werd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd de verzoekende partij op 20 april 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van de verzoekende partij en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

Vervolgens merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij beweert haar land van herkomst in 2015 te hebben verlaten uit vrees voor neven van haar vader die tot de taliban zouden behoren en die haar en haar familie thuis zouden hebben bedreigd. De neven in kwestie zouden reeds meerdere malen blijven logeren zijn in het huis waar de verzoekende partij samenleefde met haar ouders, broers en zus, een tante langs moederszijde en haar gezin en een groottante langs moederszijde en haar kinderen. Enkele dagen nadat ze de verzoekende partij tijdens een verblijf bij haar thuis hadden gezegd de volgende keer met hen mee te gaan, hielden zij haar op straat staande en droegen zij haar op voor hen de deur te openen wanneer zij om middernacht bij haar thuis zouden aankloppen. De verzoekende partij zou haar vader en tantes hierover hebben ingelicht. Volgens de verzoekende partij zag haar vader hierin zijn vermoeden bevestigd dat zijn neven voor de taliban werken. Hierop zouden de tante en groottante van de verzoekende partij besloten hebben naar Kaboel te gaan, maar de verzoekende partij en haar gezin bleven thuis om meer informatie over de taliban-neven te krijgen. Toen deze neven die nacht langskwamen zou de verzoekende partij zich hebben verborgen voor hen. Toen zij te horen kregen dat de verzoekende partij en haar tantes zich niet in het huis bevonden zouden de neven agressief geworden zijn en haar vader hebben geslagen,

waarop haar moeder zou zijn beginnen schreeuwen en de neven uit vrees voor de burens zouden zijn weggevlucht. De volgende ochtend zou de vader van de verzoekende partij een dreigbrief afkomstig van haar neven hebben gevonden, waarna het gezin zou hebben besloten om naar het huis van een tante in Kaboel te verhuizen. Een week later zou de verzoekende partij samen met haar vader en broer Afghanistan zijn ontvlucht.

De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechten aan haar asielrelaas, en wel om volgende redenen.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor slechts een summiere, feitelijke en allerm minst doorleefde opsomming kon geven van wat zich tijdens het nachtelijk bezoek van haar vaders neven thuis afspeelde. Het gegeven dat zij zichzelf verborgen hield op de tweede verdieping staat er niet aan in de weg dat zij toch bepaalde indrukken moet hebben opgedaan van wat er beneden gebeurde. De verzoekende partij werd meermaals gevraagd de herinnering aan de gebeurtenissen van die nacht op te roepen en deze te beschrijven vanuit haar eigen beleving – wat hoorde, merkte, ervoer zij vanuit haar schuilplaats? – maar kwam niet verder dan een weergave van de feiten en dat zij vreesde door haar vaders neven te worden meegenomen (stuk 5, gehoorverslag, vragen 100-106). De bewering als zou de verzoekende partij aan het slapen geweest zijn toen de neven aanklopten en opnieuw diende te gaan slapen van haar ouders na hun vertrek is in het licht van de hevige emoties en spanning die de situatie bij haar moet hebben teweeggebracht niet aannemelijk. Haar verklaringen zijn van dien aard dat zij in ernstige mate doen twifelen aan de waarachtigheid van haar relaas. Verzoekers jeugdige leeftijd kan in dezen geen verschoning bieden. Zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij in staat is om met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken precieze en doorleefde verklaringen af te leggen. Het is niet aannemelijk dat de verzoekende partij zich niet méér herinnert over feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit haar land van herkomst. De Raad volgt de verzoekende partij niet in zoverre zij voorhoudt dat een vermeend trauma door de gebeurtenissen en haar verdriet om het verlies van haar broer onderweg naar België de gedane vaststellingen kunnen verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dan wel de mentale staat waarin zij zich bevindt dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om waarheidsgetrouwe en precieze verklaringen af te leggen in het kader van haar asielaanvraag. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om zich de gebeurtenissen die haar ertoe zouden hebben genoopt haar land van herkomst te ontvluchten correct te herinneren. De slapeloosheid en emoties waarmee de verzoekende partij ten tijde van het gehoor zou hebben gekampt kunnen in dezen evenmin enige verschoning bieden. Elk gehoorgesprek brengt immers stress en emoties met zich mee, doch dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De verzoekende partij verklaarde dat haar moeder na het incident met de neven van haar vader een klacht heeft ingediend naar aanleiding waarvan zij de oproepingsbrief (*jalb*) zou hebben gekregen die door de verzoekende partij werd voorgelegd (stuk 5, gehoorverslag, vragen 136-151). Tijdens het gehoor gevraagd wat er in dit document staat, antwoordde de verzoekende partij dat enkel haar moeders naam erin vermeld wordt. Dit blijkt evenwel niet het geval volgens de vertaling die werd opgenomen in het administratief dossier (stuk 18, Documenten, doc. 6 + vertaling, p. 5). Dat het in Afghanistan niet de gewoonte zou zijn om de naam van een vrouw op officiële documenten te vermelden, is een loze bewering die bovendien niet verklaart waarom de verzoekende partij tijdens haar gehoor verkeerdelijk beweerde dat haar moeders naam wordt vermeld in de oproepingsbrief. De verzoekende partij werd tijdens haar gehoor geconfronteerd met de vaststelling dat dit document dateert van 28 maart 2016, zijnde meerdere maanden nadat de feiten zich zouden hebben voorgedaan, maar verwees slechts naar het feit dat zij een vrouw is en niet alles alleen kan doen (stuk 5, gehoorverslag, vraag 152). Nochtans belette niets haar om vergezeld van een mannelijk familielid eerder klacht in te dienen. Het verweer dat de man van verzoekers tante zelden thuis was, is in het licht van de ernst van de bedreigingen – de verzoekende partij zou een week na de feiten samen met haar vader en broer Afghanistan zijn ontvlucht – niet ernstig. De uitleg dat de moeder van de verzoekende partij reeds klacht zou hebben neergelegd kort na de gebeurtenissen en dat zij, na door de verzoekende partij te zijn opgebeld vanuit België met de vraag om bewijsstukken te verzamelen, een tweede maal naar de politie zou zijn gegaan om een bewijsstuk van de klacht op te vragen, overtuigt niet. Vooreerst blijkt nergens uit de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor dat de moeder van de verzoekende partij twee keer naar de politie ging. Ten tweede verklaarde de verzoekende partij uitdrukkelijk dat toen zij haar moeder opbelde

met de vraag bewijsstukken te verzamelen haar moeder haar zei dat zij op dat ogenblik reeds over een document beschikte dat zij van de politie zou hebben gekregen naar aanleiding van haar klacht (stuk 5, gehoorverslag, vraag 140). Ten derde blijkt de door de verzoekende partij neergelegde oproepingsbrief niet zomaar een bewijs te zijn dat de politie met de zaak bezig is, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd. Volgens voormelde vertaling aanwezig in het administratief dossier wordt daarin aan de verzoekende partij, haar vader en haar broer A. gevraagd om W.M. (volgens de verzoekende partij de neef van haar vader die verantwoordelijk zou zijn voor de vervolgingsfeiten) te vinden en hem naar het politiecommissariaat te sturen om "de zaak uit te klaren". De inhoud van dit document duidt er helemaal niet op dat het hier een geval van terroristische dreiging betreft dat door de politie wordt onderzocht. Waar de verzoekende partij, onder verwijzing naar een vertaling afkomstig van een door haar geraadpleegde tolk, laat uitschijnen dat de brief in werkelijkheid een uitnodiging betreft aan het adres van verzoekers vader en broer om verdere verklaringen af te leggen in het kader van een eerder neergelegde klacht tegen W. M., stelt de Raad vast dat deze vertaling niet overeenstemt met deze aanwezig in het administratief dossier, opgesteld door een tolk van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit niets blijkt dat de vertaling die de verzoekende partij bijbrengt een conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 voor eensluidend verklaarde vertaling betreft, noch dat de vertaling van de tolk van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct zou zijn, laat staan dat daaraan afbreuk zou worden gedaan.

De Raad kan tevens geen geloof hechten aan de bewering dat de verzoekende partij op weg naar België van haar vader gescheiden zou zijn geraakt en alle contact met hem verloren zou hebben. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij incoherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de plaats waar zij haar vader zou zijn kwijtgeraakt. Bij het bureau MINTEH van de Dienst Vreemdelingenzaken liet de verzoekende partij optekenen dat zij haar vader uit het oog verloor in Turkije (stuk 21, fiche "niet-begeleide minderjarige vreemdeling", rubriek 'familie'). Ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt zij echter voor dat zij in Iran van haar vader te horen kreeg dat hij daar wenste te blijven en dat zij en haar broer hun reis moesten verderzetten (stuk 5, gehoorverslag, vragen 56 en 62). De Raad acht het verder niet aannemelijk dat verzoekers vader hem en zijn broer plotseling alleen vooruit zou hebben gestuurd zonder af te spreken op welke wijze zij elkaar later zouden proberen te contacteren of terug te vinden (stuk 5, gehoorverslag, vragen 63, 65, 68). Dat de verzoekende partij indertijd contact heeft opgenomen met haar oom, wiens nummer zij zou hebben gekregen van haar vader, is geen verklaring voor het feit dat zij klaarblijkelijk geen enkele poging ondernomen heeft om tijdens haar reis haar oom te contacteren en desgevallend via hem meer te weten te komen over het lot van haar vader. Dat de verzoekende partij tijdens haar reis naar België van niemand een gsm kon lenen omdat het ieder voor zich was, is een loze bewering die bovendien niets afdoet aan de andere mogelijkheden die er waren om telefonisch contact op te nemen met haar oom.

Eveneens nefast voor de geloofwaardigheid van de verzoekende partij is de vaststelling dat zij bij het bureau MINTEH verklaarde in Afghanistan bij haar moeder in de wijk Kheirkhana in Kaboel te hebben gewoond, wat in tegenspraak is met haar latere verklaringen altijd in het dorp Deh Naw gelegen in het district Guldara te hebben gewoond en gedurende een week voor haar vertrek bij een tante in de wijk Chihil Seitoun in Kaboel te hebben verbleven. Dat de verzoekende partij betreffende deze tegenstrijdigheid een afdoende uitleg zou hebben gegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt niet uit het gehoorverslag. De verzoekende partij ontkende haar eerdere verklaring zonder meer en gaf aan niet te weten waar Kheirkhana is (stuk 5, gehoorverslag, vragen 49 en 50). Het is hoegenaamd niet aannemelijk dat men bij het bureau MINTEH abusievelijk zou hebben genoteerd dat de verzoekende partij verklaarde in Afghanistan bij haar moeder in de wijk Kheirkhana in Kaboel woonde indien zij deze plaats nooit zou hebben genoemd. Ook maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken of het bureau MINTEH regelmatig iets verkeerd noteert. Het is een blote bewering, die niet door een begin van bewijs gestaafd wordt.

Tot slot merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de beslissing om thuis te blijven in de wetenschap dat de neven van haar vader daar diezelfde nacht nog zouden langskomen. Gevraagd om te verklaren waarom zij niet samen met haar tantes meeking naar Kaboel aan de vooravond van de komst van haar vaders taliban-neven, gaf de verzoekende partij te kennen dat er op dat moment van uitgegaan werd dat deze neven iets zouden komen vragen en dat er geen problemen vermoed werden. Vervolgens gevraagd waarom zij zich dan verborg voor deze taliban-neven, antwoordt de verzoekende partij dat zij bang was dat zij met hen zou

moeten meegaan (stuk 5, gehoorverslag, vragen 115-118). Aldus blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk rekening hield met de mogelijkheid dat de taliban haar zouden meenemen. Zij verklaarde overigens dat haar vaders neven haar eerder al hadden gezegd dat zij en/of haar broer met hen zouden moeten meegaan (stuk 5, gehoorverslag, vragen 97 en 118). In het licht van deze verklaringen kan de verzoekende partij bezwaarlijk volhouden dat zij geen inschatting kon maken van de bedoelingen van deze neven en het risico dat zij daarbij zelf liep. Dat haar tantes preventief naar Kaboel vluchtten omdat zij door de taliban worden gevisieerd, maar nog niet hadden beslist of ze daar definitief zouden blijven, neemt niet weg dat ook het gezin van de verzoekende partij zich op dat ogenblik niet onbewust kan zijn geweest van het gevaar waaraan zij zich blootstelden door niet tevens te vluchten.

De door de verzoekende partij voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Verzoekers *taskara* en die van zijn vader kunnen een aanduiding vormen van zijn beweerde identiteit en herkomst, maar deze elementen staan *in casu* niet ter discussie. Ook aan het werk van verzoekers tante wordt niet getwijfeld. De dreigbrief is een met de hand geschreven document dat door eender wie, eender waar en wanneer kan zijn opgesteld. Dit geldt ook voor de brief van verzoekers moeder en oom. De klacht/oproepingsbrief werd hoger reeds besproken. Met betrekking tot het geheel van de voorgelegde documenten dient te worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen (stuk 19, Landeninformatie, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013).

Het aanhalen van algemene informatie waaruit zou blijken dat de verzoekende partij een risicoprofiel heeft, gelet op de functie van haar tantes bij de overheid, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan

krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld. U hebt er familie (verschillende tantes) en uw moeder, broer en zussen wonen er ook nog steeds (CGVS vragen 47-50). Bovendien woonden jullie eerder ook al samen in hetzelfde huis waardoor er mag aangenomen worden dat u deze keer ook kan rekenen op wederzijdse solidariteit.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflict-gerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op

ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

De door de verzoekende partij gevoegde informatie over het gewijzigde deportatiebeleid van Duitsland is *in casu* niet dienstig daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, te dezen uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

Het gevoegde persbericht met betrekking tot de recente beslissing van Duitsland om de inzet van zijn strijdkrachten in Afghanistan te verlengen in het licht van de aanhoudend instabiele veiligheidssituatie is evenmin dienstig. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, blijkt uit het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 (waarnaar de verzoekende partij ook zelf verwijst) dat hoewel de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds 2013 is verslechterd, het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Gelet op verzoekers herkomst uit de provincie Kaboel, werd in de bestreden beslissing terecht een motivering opgenomen met betrekking tot de veiligheidssituatie aldaar. Uit voormeld persbericht kan hieromtrent niets worden afgeleid. De bomaanslag waarvan in dit bericht sprake is vond plaats in de hoofdstad Kaboel en is derhalve niet relevant voor de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel.

Uit het bij het verzoekschrift gevoegde reisadvies – dat overigens slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten – kan geenszins blijken dat de actuele situatie in de provincie Kaboel er van dien aard zou zijn dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De aanslagen die in het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken vermeld worden, bevestigen dat aanslagen in Kaboel plaatsvinden tegen ‘high profile’ doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. Het gaat om aanslagen in de nabijheid van ambassades, buitenlandse NGO's, het Ministerie van Defensie en een hotel voor buitenlanders. Voorts hebben de aanslagen waar naar verwezen wordt in voormeld reisadvies ook betrekking op westerse toeristen en NATO-troepen. Aldus blijkt er voor burgers in de provincie Kaboel of in de stad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij aan dat ze de laatste zes maanden geen contact meer heeft met haar moeder. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal had de verzoekende partij nochtans aangegeven dat ze nog contact met haar moeder had (vraag 51 gehoorverslag 20 april 2017). In het licht van deze gegevens is het onvoldoende om in de beroepsprocedure plots te verklaren dat er geen contact meer is, zonder aan te tonen dat ze gepoogd heeft haar moeder te contacteren of via andere familieleden informatie over haar moeder te verkrijgen. Voorts legt de verzoekende partij ook niet uit waarom het contact met haar moeder plotseling gestopt is.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.8. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van artikel 24, §2 van het Handvest, van artikel 22bis van de Grondwet en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Evenmin wordt een schending aannemelijk gemaakt van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit hetgeen voorafgaat alsook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die de verzoekende partij betreffen, in het bijzonder met haar minderjarigheid zoals bepaald door artikel 4 van het koninklijk besluit van 11

juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze ze artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden acht.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS